

מכתבו האחרון של שד"ל אל של"ר היה מייב תשרי ת"ר, ואז פסקו מלהיות ידידים, אלו דבריו. (אגרות שד"ל דף 640).
ברכה רוחה, ישון ושמחה, וחיים נעימים, לארך ימים, מאת שד"ל אל ראזענטהאל.
ידידי הנכבד]

ידוע יהיה לך כי השיר אשר הגוי בחר לו יד' אשר בא לירך בכתי, כבר בא לדפוס שתי פעמים, תהלה נדפס (בלי שנה ומקום) בדף בפני עצמו, ורבני סגנונה רדפוהו עד חרסה, וכמעט לא נשאר פליט מן הדפוס ההוא וזלתי אחד ביד המחבר, אשר גנז אותו בתוך קונטרס שיריו, והוא עתה ביד; ואחר זמן כשנת, ללדתי נדפס שנית בויניציאה בסוף ס' עין הדעת, אשר הוא פירוש על ס' בחינת עולם, סאת הנאון שמשון מורפורגו בעל שמש צדקה, ובקונטרס הנזכר מצאתי הקדמה אשר הכין המפורר לתת בראש שירו כשודפס שנית בס' של אוהבו, ואחיב (לסבות בלתי ידועות, אולי ספני מניעת הרבנים) לא נדפסה, רק נדפס השיר עם ההקדמה הראשונה שהיתה בראשו בתחלה, והאת ההקדמה השניה לא נשארה רק בקונטרס הזה מכתבי המחבר עצמו, והנני מביא אותה לפניך למנחה, ואני לא אחליט אם החכם המשובח בתוך הקדמה הזאת הוא הרב מורפורגו, כי גם יתכן שמתחלה עלה במחשבת השורר להדפיס שירו בס' איש אחד מאוהביו, ואותו שבח בהקדמתו, ואחיב לא אסתייעא מלתא, עד שנתעורר הרב מורפורגו להדפיסו בסוף עין הדעת שלו, ויהי מה, זה לשון הקדמה; מלי אם תשכבון בין שפתים (וכו' וכו'). ידידי הנכבד.

אם מצאתי חן לפניך, ואם יקר בעיניך המסמון הזה אשר הבאתי בידך תתן שכרי בפרשך כנף חסדיך על המוכז ר' ישראל אבן הזהב, על גב הכתב

לכבוד איש אמונים, זקן ונשוא פנים, הולך צדקות ודובר מישרים אהל לחכמה ומשכון לתורה, ובית מועד לכל סדה יקרה, היה החכם המפורר הנגיד החסיד, כשית מרה שלמה ראזענטהאל נ"י.
וזהו של"ר לא השיבו, אמת כפי שד"ל, כאדם הסבקי להרוג את אויבו, ובשננה הורג את אחיו יחידו, את האיש האמת, מהור לב שונא חנופה ושקר רחוק ממנו, ונעשה עבד נרצה לשירה, מעה מעה הפעם, אבל גם זאת אמת כי אהבתו וגם שנאתו מתם לבבו נובעת. איש אמת היה כל ימיו . . .

פ ר ק ו'

הרב שירה שירי במרנהאל, מכתבו לשל"ר, שיר ורבנות בפאמא ובקאניזשא, שיר ושל"ר, הרבנות בפאמא, לאנדא, השתדלות ראזענטהאל בפאמא בעד שירה, מכתבי שירה.

ר' שלמה ראזענטהאל מצא את הרב שלמה לייב רפאפורט לאיש ישר וגדול הדור, וזכרת עמו ברית ידידות, ור' שלמה לייב שמח על ידידו הזה וגלה לו בכל עת את כל לבו, המכתבים היוקרים הללו (בפרק הנוכחי